

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

15 octombrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătorei Chișinău din 26 iunie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 februarie 2020, declarat de inculpatul

Cernovțan Chiril XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 07.06.2018 – 26.06.2019,
instanța de apel: 12.07.2019 – 04.02.2020,
instanța de recurs: 17.07.2020 – 15.10.2020.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău din 26 iunie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Cernovțan Chiril a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal la 1 an închisoare și art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal la 1 an închisoare.

Potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 1 an și 8 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, *din momentul pronunțării sentinței.*

2. Instanța de fond a constatat că la 07 mai 2018, în intervalul cuprins între orele 07.00 – 11.30, inculpatul Cernovțan C., în timp ce se afla în curtea blocului locativ din XXXXX, XXXXXXXX, XXXXXX, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor

altei persoane, a sustras bicicleta de model „Atlanta Genesis”, la prețului de 2000 lei, cauzând părții vătămate Cristea A. un prejudiciu material considerabil.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate pe art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Tot el, la 24 iulie 2016, în jurul orei 12.00, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, acționând în urma înțelegerii prealabile și împreună cu altă persoană în privința căreia cauza penală a fost disjunsă, prin forțarea geamului, au pătruns în subsolul blocului locativ nr. 77 din XXXXX XXX XXXXXX, XXXXXX, de unde, în mod tainic, au sustras un perforator de model „Makita” la prețului de 4000 lei, o șurubelniță electrică de model „Makita” - 2500 lei, o șurubelniță electrică - 600 lei, un perforator de model „Interscol” - 1000 lei, un fereastră electric de model „Hamer” - 1000 lei, un perforator de același model - 1200 lei, 100 m. de cablu în două fire - 3000 lei, 100 m. de cablu în trei fire - 5000 lei, în total bunuri materiale ce aparțineau lui Tatarco M., în sumă de 18.300 lei, cauzând părții vătămate o daună materială în proporții considerabile.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate pe art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, ca furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane săvârșit de două sau mai multe persoane, prin pătrundere în încăpere și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu, solicitând ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de faptul că inculpatul a săvârșit două infracțiuni mai puțin grave, care se pedepsesc cu amendă în mărime de la 650 la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 ore, sau cu închisoare de până la 4 ani, că nu au fost stabilite circumstanțe agravante, cea atenuantă fiind – căința sinceră, că lipsesc circumstanțe excepționale, că acesta nu este angajat în câmpul muncii și nu are persoane la întreținere, anterior a mai fost condamnat, iar pedepsele aplicate nu au fost în măsură să realizeze prevenția specială, luând în considerare și prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, potrivit cărui inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare, precum și a art. 70 alin. (3¹) Cod penal, conform cărui, la aplicarea pedepsei persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani, care au săvârșit infracțiunea la vârsta de la 18 până la 21 de ani, maximul pedepsei se reduce cu o treime, concluzionând că corectarea și reeducarea lui este posibilă prin aplicarea pedepsei închisorii.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie aplicată o pedeapsă mai blândă, în temeiul art. 90 Cod penal sau cu muncă neremunerată în folosul comunității.

Apelantul a invocat că în privința lui nu au fost aplicate prevederile art. 70 alin. (3¹) Cod penal.

Totodată, condițiile de detenție în Penitenciarul nr. 13 nu corespund prevederilor legale, fiind încălcate prescripțiile art. 3 din CEDO.

4. Potrivit Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 februarie 2020, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a indicat că prima instanță motivat a stabilit pedeapsa aplicată inculpatului, acordând deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 70, 75 Cod penal, precum și ținând cont de gravitatea infracțiunilor comise, de motivul acestora, de personalitatea vinovatului, de circumstanțele atenuante și agravante, de condițiile de viață ale familiei acestuia, precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării lui

Astfel, instanța de fond, corect și întemeiat, i-a aplicat inculpatului pedeapsa cu închisoare, luând în considerație că acesta a recunoscut faptele indicate în rechizitoriu și a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată, prevăzută la art. 364¹ Cod de procedură penală.

Prin urmare, nu au fost stabilite temeiuri legale pentru stabilirea pedepsei mai blânde decât cea prevăzută de lege, lipsind circumstanțe excepționale ce ar justifica aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal

Ori, unul din scopurile pedepsei rezidă în prevenirea comiterii de noi infracțiuni de către inculpat și, fiind stabilit că acesta a fost condamnat pentru comiterea infracțiunilor de mai multe ori, o sancțiune nonprivativă de libertate nu va fi capabilă să asigure o asemenea prevenire.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă.

Recurentul a invocat că la stabilirea pedepsei urmau a fi aplicate prevederile art. 70 alin. (3¹), 79 Cod penal, art. 385 alin. (5) Cod de procedură penală, ținând cont de prezența circumstanțelor atenuante și excepționale.

Mai mult, a fost deținut în Penitenciarul nr. 13 în condiții inumane mai mult de 8 luni, împrejurări care urmează a fi luate în considerație la stabilirea pedepsei.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul inculpatului, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat niciun temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind

omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând corect cont de prevederile art. 7, 61, 75, 70 alin. (3¹), 84 alin. (1) Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. La aplicarea pedepsei persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani, care au săvârșit infracțiune la vârsta de la 18 până la 21 de ani, maximum pedepsei se reduce cu o treime. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare.

În consecutivitatea enunțată, instanțele de fond și de apel just au concluzionat că în cazul în care inculpatul a săvârșit două infracțiuni mai puțin grave, anterior a mai fost condamnat, iar prin pedeapsa aplicată nu a fost atins scopul de reeducare și corectare a acestuia, chiar și în prezența circumstanțelor invocate de recurent (*pct. 5. din decizie*), aplicarea-i unei pedepse mai blânde, ar reprezenta o soluție inechitabilă, inadecvată și disproporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2., 4. din decizie*).

Pe lângă aceasta, se observă că recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în *pct. 5. din prezenta decizie*, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele și probele cauzei, în latura pedepsei aplicate inculpatului.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul vizat au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Cernovțan Chiril XXXXXX împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 26 iunie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 04 februarie 2020, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun